

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 309/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Ladislava Orosza a Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou [REDACTED] vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 339/2013 a jeho rozsudkom z 25. februára 2014, postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 579/2014 a jeho rozsudkom z 8. apríla 2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 515/2015 a jeho uznesením z 29. marca 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „žalobkyňa“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 339/2013 a jeho rozsudkom z 25. februára 2014, postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 579/2014 a jeho rozsudkom z 8. apríla 2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 515/2015 a jeho uznesením z 29. marca 2017.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola žalobkyňou v súdnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 1 C 339/2013, v ktorom sa žalobou podanou proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), domáhala uloženia povinnosti žalovanej uhradiť jej finančnú čiastku v sume 5 215,02 € spolu s 5,5 % úrokom z omeškania ročne počnúc 9. novembrom 2011 do zaplatenia, a to z titulu náhrady škody. Sťažovateľka svoju žalobu po skutkovej stránke odôvodnila tým, že žalovaná ako jej zvolená právna zástupkyňa nepostupovala s odbornou starostlivosťou, čím jej svojím postupom spôsobila škodu, pretože jej zmarila možnosť uplatniť si mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 3 Co 27/2011 z 20. septembra 2011.

Okresný súd o tejto žalobe sťažovateľky rozhodol rozsudkom č. k. 1 C 339/2013-80 z 25. februára 2014 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“), ktorým jej návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol a súvisiacim výrokom o trovách konania sťažovateľke ich náhradu nepriznal.

2014..., – *Krajský súd v Košiciach vo svojom rozsudku č. 2 Co 579/2014-132 z 08. 04. 2015..., ale aj dovolací súd – Najvyšší súd SR vo svojom uznesení č. 5 Cdo 515/2015 z 29. 03. 2017..., označili žalovanú ako fyzickú osobu (t. j. v rozpore s ust. § 79 ods. 1, 2. veta OSP) a teda všeobecné súdy arbitrárne a nedôvodne zasiahli do nami riadne, jasne a určite označeného účastníka konania.*“

Sťažovateľka ďalej tvrdí, že „ešte pred prvostupňovým súdom – Okresným súdom v Spišskej Novej Vsi – však bola okolnosť, že súd v rámci dokazovania nevykonal nami navrhnutý dôkaz – vyžiadanie si právoplatného a vykonateľného rozhodnutia disciplinárneho senátu Slovenskej advokátskej komory č. DS VII.-57/12:1776/2012 z 04. 03. 2013, ktorý uznal žalovanú za vinnú zo závažného porušenia advokátskych povinností a to aj napriek tomu, že prvostupňový súd na základe svojho písomného vyžiadania z 05. 02. 2014 pod č. 1 C 339/2013-41 žiadal od Slovenskej advokátskej komory zaslanie rovnopisu predmetného rozhodnutia s vyznačením doložky právoplatnosti a vykonateľnosti.“.

Sťažovateľka tiež namieta, že samosudkyňa okresného súdu na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 25. februára 2014, neoboznámila strany s výsledkami prípravy pojednávania a v zápisnici z tohto pojednávania sú iba „čistočne a nepresne chronologicky uvedené čísla listov žurnalizovaných listinných dôkazov“.

Za závažné procesné pochybenie okresného súdu sťažovateľka považuje skutočnosť, že „listinný dôkaz..., ktorým je žiadosť súdu adresovaná na Slovenskú advokátsku komoru z 05. 02. 2014, samosudkyňa ani neprečítala, ani neoboznámila s ním účastníkov konania a ani tento listinný dôkaz nie je uvedený ako oboznámený v zápisnici o pojednávaní...“.

Okrem toho sťažovateľka uvádza, že so spisom okresného súdu sp. zn. 2 C 188/2008, ktorý sa týka sťažovateľky, neboli strany sporu oboznámené a z uvedeného dôvodu označený súdny spis a jeho obsah „nemala samosudkyňa uvádzať do odôvodnenia svojho rozsudku, nakoľko tento spis a jeho obsah na konaní v rámci dokazovania vykonaný nebol“.

V závere svojej sťažnostnej argumentácie sťažovateľka uvádza, že „*napadnuté rozsudky Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi a Krajského súdu v Košiciach a uznesenie Najvyššieho súdu SR spočívajú aj na nesprávnom právnom posúdení veci – § 241 ods. 2 písm. c/ OSP a v dôsledku toho nebol resp. ani arbitrárne nechcel byť dostatočne zistený skutkový stav*“.

Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol o porušení ňou označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 339/2013 a jeho rozsudkom z 25. februára 2014, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 579/2014 a jeho rozsudkom z 8. apríla 2015 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 515/2015 a jeho uznesením z 29. marca 2017, ich konečné rozhodnutia vydané v označených konaniach zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, aby jej priznal finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € a tiež aby jej priznal úhradu trov konania, ktoré jej vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

II.1 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 339/2013 a jeho rozsudkom z 25. februára 2014

Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Sťažovateľka mala k dispozícii na ochranu označených práv proti postupu okresného súdu a jeho rozsudku riadny opravný prostriedok, ktorý aj využila. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľky bol v odvolacom konaní krajský súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu, a preto sťažnosť v tejto časti z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 579/2014 a jeho rozsudkom z 8. apríla 2015

Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu je najprv potrebné poukázať na názor ústavného súdu, podľa ktorého v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (napr. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010). To však platí, len pokiaľ je sťažnosť uplatnená na ústavnom súde do dvoch

mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo dovolanie ako neprípustné odmietnuté.

Ústavný súd z doložky právoplatnosti vyznačenej na napadnutom uznesení najvyššieho súdu zistil, že označené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 515/2015 z 29. marca 2017 nadobudlo právoplatnosť 5. júna 2017, a preto považuje lehotu na podanie sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu za dodržanú.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podstata argumentácie sťažovateľky, s ktorou spája porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu, sa koncentruje na nedostatky jeho odôvodnenia, ako aj na nezákonnosť postupu predchádzajúceho jeho vydaniu. Sťažovateľka konkrétne namieta (i) nesprávne označenie žalovanej v záhlaví rozsudku krajského súdu, (ii) neoboznámenie strán sporu s výsledkami prípravy pojednávania, (iii) nevykonanie dôkazného prostriedku, a to *„právoplatného a vykonateľného rozhodnutia disciplinárneho senátu Slovenskej advokátskej komory č. DS VII.-57/12:1776/2012 z 04. 03. 2013, ktorý uznal žalovanú za vinnú zo závažného porušenia advokátskych povinností“*, a nesprávne právne a skutkové posúdenie veci krajským súdom.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnutý rozsudok krajského súdu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľka proti nemu uplatňuje.

Krajský súd vo výrokovvej časti napadnutého rozhodnutia potvrdil rozsudok okresného súdu. Následne v úvodnej časti odôvodnenia označeného rozsudku rekapituloval podstatné časti rozsudku okresného súdu, argumentáciu strán nastolenú v odvolacom konaní a vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného okresným súdom v časti relevantnej pre toto konanie uviedol, že *„[s]úd prvého stupňa sa v dôvodoch napadnutého rozsudku v celom rozsahu vysporiadal s predmetom konania. Správne vec právne posúdil, keď dospel k záveru, že medzi vzniknutou škodou žalobkyne a konaním žalovanej niet priamej príčinnej súvislosti...“*.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky sťažovateľky, krajský súd uviedol, že tieto „považuje v celom rozsahu za neopodstatnené, keďže námietky procesného charakteru nemajú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (nedodržanie § 79 ods. 1, 4 O. s. p., resp. § 118 ods. 1 O. s. p., prípadne nezabezpečenie dôkazu, ktorého záver bol všetkým účastníkom známy a nikým nebol rozporovaný) a pokiaľ ide o ostatné odvolacie námietky k týmto odvolacím súdom poznamenáva, že s odvolania žalobkyne nevyplýva, v čom súd prvého stupňa nezistil náležité skutkový stav, ani v čom rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, keďže nie je zrejmé a v odvolaní sa nekonštatuje, ktorý právny predpis súd prvého stupňa nesprávne použil a v čom nezistil náležité skutkový stav“.

Krajský súd ďalej uviedol, že „[p]okiaľ ide o námietky týkajúcu sa toho, že súd prvého stupňa nemal v rámci predbežnej otázky skúmať a analyzovať dovolanie, resp. podnet na podanie mimoriadneho dovolania, v tomto smere sa s odvolacou námietkou odvolací súd nestotožňuje“.

Podľa názoru krajského súdu „[v] každom prípade v konaní o náhradu škody je potrebné skúmať všetky tri zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu, teda aj príčinnú súvislosť medzi konaním žalovanej a vznikom škody. Vzhľadom k tomu bolo potrebné posudzovať, či samotná skutočnosť, že žalovaná nedoručila včas a v primeranej lehote rozsudok krajského súdu žalobkyňi ako svojej klientke, mala za následok, že žalobkyňa bola v spore pred Okresným súdom v Spišskej Novej Vsi a pred Krajským súdom v Košiciach neúspešná a že teda nebola je prisúdená tam požadovaná suma.“.

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia rozsudku krajského súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľky nezistil, že by napadnuté rozhodnutie krajského súdu riešilo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany takým spôsobom, že by tým zasahovalo do základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Námietky sťažovateľky týkajúce sa (i) nesprávneho označenia žalovanej v záhlaví rozsudku krajského súdu, (ii) neoboznámenia strán sporu s výsledkami

prípravy pojednávania, (iii) nevykonaním dôkazného prostriedku, a to „*právoplatného a vykonateľného rozhodnutia disciplinárneho senátu Slovenskej advokátskej komory č. DS VII.-57/12:1776/2012 z 04. 03. 2013, ktorý uznal žalovanú za vinnú zo závažného porušenia advokátskych povinností*“, a nesprávneho právneho a skutkového posúdenia veci krajským súdom sú z ústavnoprávneho hľadiska neopodstatnené, keďže sťažovateľka bližšie neozrejmila vzťah medzi namietaným postupom krajského súdu a porušením ňou označených práv, resp. z akého dôvodu boli predmetné skutočnosti natoľko podstatné, aby krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na ne reagoval iným, než uvedeným spôsobom.

Ústavný súd ďalej uvádza, že v prípade, ak účastník konania zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom svoju sťažnosť dostatočným spôsobom nekonkretizuje, a tým ústavnému súdu neobjasní vzťah medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namieta, nemôže zároveň očakávať, že ústavný súd nahradí nedostatok jeho procesnej aktivity v tomto smere. Sťažovateľka v tomto smere zaťažuje jeho procesnú povinnosť predostrieť dostatočne konkretizované tvrdenia, keďže primeranosť odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu možno posudzovať iba vo vzťahu k určitému špecifickému tvrdeniu účastníka konania, ktorým aspoň v základných bodoch ozrejmí príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom a rozhodnutím všeobecného súdu a označeným základným právom a slobodou, ktorých porušenie namieta.

V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že ani tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta), pričom v tejto súvislosti vychádzal ústavný súd z toho, že podľa údajov uvedených v sťažnosti je sťažovateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom.

Na základe už uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľkou uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia krajského súdu, ktoré by mali ústavnoprávny

rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľky po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Sťažovateľke sa v okolnostiach danej veci nepodarilo preukázať príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením v sťažnosti označených práv podľa ústavy a dohovoru a postupom krajského súdu, ako aj jeho rozsudkom z 8. apríla 2015. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.3 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 515/2015 a jeho uznesením z 29. marca 2017

Sťažovateľka najvyššiemu súdu vytýka, že v záhlaví napadnutého uznesenia označil „... žalovanú ako fyzickú osobu (t. j. v rozpore s ust. § 79 ods. 1, 2. veta OSP) a teda... arbitrárne a nedôvodne... [zasiahol] do... [sťažovateľkou] riadne, jasne a určite označeného účastníka konania“.

Sťažovateľka tiež namieta, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, v dôsledku čoho „nebol resp. ani arbitrárne nechcel byť dostatočne zistený skutkový stav“.

Pokiaľ ide o sťažovateľkou uplatnené námietky proti uzneseniu najvyššieho súdu, ústavný súd aj v tomto prípade s poukazom na dôvody uvedené pod bodom II.2 konštatuje, že sťažovateľka bližšie neozrejmila vzťah medzi namietaným postupom najvyššieho súdu a porušením ňou označených práv, a preto sa jej pre zjavnú absenciu ústavnoprávne relevantnej argumentácie nepodarilo ani v tomto prípade preukázať príčinnú súvislosť medzi postupom najvyššieho súdu v označenom konaní a jeho uznesením z 29. marca 2017.

Z uvedených dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú aj v tejto časti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2018